

ved at slutte Rigsdagssamlingen 1877—78, inden der var opnaaet Enighed om grundlovhjemlet Meddelelse af ny Bevilling,

ved derefter den 12te April 1877 at udstede den foreløbige Bevillingslov, som Rigsdagen ikke senere har stadfæstet, og

ved saaledes at hindre Vedtagelsen af en Finantslov for Finantsaaret 1877—78, i Kraft af hvilken paa grundlovlige Maade Skatter kunde opkræves og Udgifter afholdes (jvf. Grundlovens § 49),

- derved tillige har hindret Afslagselsen af et Statsregnskab, ved hvis Gjennemgaaelse Statsrevisionerne kunde blive istand til at paase, hvad der i Henshold til Grundlovens § 50 paaligger dem".

Uden en saadan Tilspøielse kan Følgen nemlig blive, at Regnskabet i Virkeligheden kommer til at „passere“, uagtet Rigsdagsbeslutningen efter Ordlyden gaar ud paa, at det „ikke passerer“. Sidstnævnte Udtryk tilkjendegiver nemlig aabenbart, at Udgangen til Rigsretstiltale holdes aaben, at derfor Statsregnskabet skal fastholdes, eller at det ikke skal finde sin Afgjørelse ved Beslutning af Rigsdagen, inden der for Rigsretten er gjort Ansvar gjældende imod vedkommende Ministre, og Dom er falden i Sagen. Saasnart begge Rigsdagens Afdelinger have vedtaget enslydende Forslag til Beslutning med Hensyn til Statsregnskabet for 1877—78, vil dette imidlertid være særvidt fra Rigsdagen: det vil ikke oftere foreligge den til Beslutning; og det vil da i Virkeligheden have „passeret“, om end Rigsdagen har vedtaget: „ikke passere“, medmindre en følgende Rigsretsdom fjender vedkommende Ministre skyldige. Naar Landstinget ikke har villet vedtage, at Regnskabet kan „ikke passere“, lader dette sig forklare saaledes, at man der synes at være gaaet ud fra den urigtige Forudsætning, at Folkethinget ikke fremdeles vil holde sig Udgangen til Rigsretstiltale aaben (jfr. Landstingsudvalgets Betænkning af 9de Januar 1880 paa dens 4de Side). Men, naar Folkethinget nu tilkjendegiver, at det ikke gjør Afstald paa, før eller senere, at gaa til Rigsretten, er det sandsynligt, at Landstinget ikke vil lægge det mindste Hindring iveien for Udøvelsen af dets Anklagemyndighed. Det lader sig saaledes vel tænke, at Landstinget — om end først i en meget senere Samling — ogsaa vedtager Udtrykket: „kan ikke passere“; og Landstinget kan med saa meget mindre Betænkelighed gjøre dette, som Regnskabet dog i Virkeligheden kommer til at passere, i alt Fald indtil en senere Rigsretsdom maatte give det anklagende Folkething Medhold. Beslutter saaledes hele Rigsdagen, at Regnskabet kan „ikke passere“, er det høist usandsynligt, at Folkethinget, uagtet dets uom-

tvistelige Ret til derefter fremdeles at rejse Rigsretstiltale, nogenfinde senere vil benytte denne Ret, efter som den lodes ubenyttet, medens Regnskabet endnu ikke var særvidt fra Rigsdagen, og medens dette altsaa ved Nar for Nar paamy at forelægges til Beslutning var Folkethinget en stadig, atter og atter gjentagen Mindelse. Folkethinget vil i saa Fald endog have undladt at benytte den sidste naturlige frembudte Leilighed til en samlet Udtalelse om „Provisoriet“ af 1877. Om man nu end vil mene, at Udtrykket „ikke passere“ i sig selv indeholder den stærkeste Misbilligelse, saa fremtræder dette dog ikke i klare og tydelige Ord; det siger i Grunden kun, at Sagen maa anses for at være af saa stor politisk Betydning, at der er Grund til ei at frastige sig Ret til at gjøre Ansvar gjældende for Rigsretten. Men dertil kommer, at det neppe engang kan kaldes fuldkommen værdigt for Folkethinget ved Udtalelsen „ikke passere“ (uden nærmere udtryffeligt udtalt Misbilligelse) at gjøre ifkun ligesom et Tilløb til en Rigsretsanklage, for hvis Sværfsættelse Sandsynligheden dog svinder mer og mer for hvert Nar, der hængaar, efter at Rigsdagen har taget Beslutning med Hensyn til Regnskabet, uden at Thinget virkelig lader nogen Rigsretstiltale følge paa sit i saa Fald kun lidet sigende „ikke passere“. Hvis derimod en bestemt Misbilligelse føies til „ikke passere“ som nærmere oplysende dette Udtryk, har Folkethinget benyttet den naturligeste Leilighed til at sige sin Mening foreløbig; og denne Udtalelse vil tillige have sin blivende Betydning, forsaavidt ingen Rigsretstiltale senere skulde følge efter. Men tilspøies ingen saadan i udtryffelige Ord udtalt Misbilligelse, har Folkethinget ei alene nu ladet tre Nar hængaa uden nogen sættes Udtalelse om „Provisoriet“ af 1877, men Thinget vil sandsynligvis ingen sine senere faae Leilighed til en saadan; og man vil da engang i Tidens Løb ikke helt uden Føie kunne sige, at Folkethinget, som særlig burde følt sig kaldet til at paatale enhver formentlig Krænkelser af Grundloven, ikke fuldt ud har gjort sin Skyldighed. Skulde det end ikke ret vel kunne tænkes, at Landstinget i en overfluelig Fremtid kan enes med Folkethinget om at udtale en Misbilligelse som ovenstaaende, saa vil Tilspøielsen af en saadan dog midlertidig gjøre sin store Rytte allerede derved, at den yder Folkethinget tiltræffeligt Betyggelse for, at Regnskabet for 1877—78 Nar for Nar vender tilbage til Rigsdagen, og Nar for Nar foreligger til Beslutning af Thingene, — en Beslutning, hvis Gjentagelse af Folkethinget — næst en for dette tilfredsstillende Rigsretsdom — muligvis endog er det virksomste Middel til at advare fremtidige Ministre mod en Gjentagelse af, hvad der udførtes den 12te April 1877. En saaledes tilspøiet Misbilligelse vil desuden i ethvert Tilfælde have den Betydning, at Folkethinget, ogsaa dersom imod Forventning Rigsretten i sin Tid skulde fritjende vedkommende Ministre, derved har faaet den mest